

käe alla ja kannatab, funni jälle mürrista, misse járel, páwa paiste ja kurbdusse járel rõõm tulleb. Jäh, ful on wågga tõsji, mis tark funningas Salomon ütleb: „Res hea naese saab, se saab sure warra, mis ennam on, kui fuld ja perlid.” (Opp. sann. 31.)

Nenda armastades ja armastusse semet wålja külwades, lähhåb Marri aasta aastalt wannemaks. Monned ta lastest lähwad mulda, ta mattab neid fibbeda silmaveega mahha ja tunneb wallo, kui olleks ta ihydro liikmed ärra leigatud; teised kasvwad üles ja monned neist tewad kõlbmatta eloga emma süddamele veel suremat wallo, kui olleksid nemmad mulda lainud. Agga temma jäeb ikka armastajaks emmaks, pallub kurwastab, murretseb nende eest ja otab, et Jummal neid wöttaks taggasõ pôrda ja õige tee peale sata. Kui temma fa mitto kord tahhaks, ta ei woi teisite tehha. Ta on naene, on emma, ta peab armastama.

Wimaks on Marri wannaks, üsna wannaks innimeseks sanud. Nággo fortsum, pea

hal, fáed wabbisewad, heál fõrriseb: nüüd on wist ta südda fa, nago kustund tullesasse, armastussest tühhi ja kûlm? — Jäh nenda mótleme meie; agga walle! Naene peab armastama funni veel wimast hingे öhko ta rindus on. —

Marri on wannaemmak's sanud. Tal posle kaua rahho ühhe lapse jures olla ta tahhab fa teisi nähhå; kannab omma lastelapsi sülles, figutab neid maggama, mängib nendega, aiab neile kenna juttusid ja keik on ta käes ja hõlmas finni. Ta on hea innimenne nüüd lastega jälle lepseks sanud. — Teame jo igga mees, mis se nimme „wannaemma“ lastel tähhendab. Hüüdke agga: lapsed, wannaemma tulleb! ful siis näete, fuida nad filkades kõkojookswad, nago kannad, kui terri ripputakse ja tibbu! tibbu! hütakse. —

Meie osleme nüüd ühhe naesterahva ello ühest otsast teise lühhidelt läbbiwatanud; Marri olli laps, sai tüdrufuks, emmaks ja